

HETEDIK FEJEZET

MAGYAROK

A magyarság a történelem színpadán nem mint erdőlakó, békés, vadász-halász nép, hanem hódító, birodalmakat alapító, ősi lovasműveltséggel bíró népként jelenik meg. Társadalmi szervezete magasabbrendű társas alakulatra utal, mert szókincsének vallo-mása szerint rétegezett politikai és társadalmi szervezetben élt.

Az orosz erdők romantikus szemléletében élő magyarság előtt bizonyára megbotránykoztatásnak tűnik fel, hogy a magyart kapcsolatba hoztuk még a Nilus menti királysírokkal is és túlzottnak találják a rokonkeresést, de ezek megfelelnek arról, hogy ők maguk élvezettel igenlik azt, hogy a németek rokonságot tartanak a holland, a dán, a svéd, a porosz, a bajor, az angol, az osztrák és az Ural környéki német telepésekkel. — Ha azonban a magyarról van szó, akkor már szentségtörésnek veszik, ha a "világ legárvább nemzete, a rokontalan magyar??? — rájön arra, hogy neki több rokona van, mint a németeknek, az oláhoknak, vagy a szlávoknak".

Megdöbbenő az a rövidlátás és elfogultság, mellyel a germán népcsoport rokonságot akar kieroszakolni az Indiában települt EL-SŐ TURÁNOKKAL, holott ezen a területen semmi nyoma sincsen germán családi, vagy földrajzi neveknek.

Az embertani kutatások eredményeiből fény derült arra, hogy a mai magyarság faji képlete azonos Európa őslakóinak faji képletével, tehát a magyarság ősi bennszülött (autochton európai nép. De történelmileg és embertanilag az is igazolva van, hogy a magyarság névadói, akik Árpád vezér-fejedelem vezetése alatt 895-ben birtokukba vették és átszervezték őseik hagyományörökségét, a Kárpátmedencét, India területéről visszavándorló fehér hunok voltak. Ezeknek a fehér hunoknak az ősei, még időszámításunk előtt 10 és 5000 évek közötti időkben vándoroltak el a Kárpátmedencéből Ázsiába, ahol Turkesztán, Mezopotámia és Egyiptom területén egy hatalmas turáni kultúrát, műveltséget és polgárosodást fejlesztettek ki.

A fajbeliség és a népiség, a faj és a nép fogalma a magyarságnál teljesen fedi egymást, mert népi egyénisége egyúttal tiszta fajú egység, egy magasabb és igen bonyolult szerkezetű élő egység, amelynek lényege, valamint összes ismertető jegyei, életmegnyilvánulásai mind azt bizonyítják, hogy kialakulása egy olyan élettani

HOZ" tartozott.

A magyarság egy ősi egységes szemléletű és vérségileg kiegyenlített nép, amely Középeurópában alakult ki és ott is él megszakítás nélkül 13000 éve, mely évezredek alatt számos esetben ellenséges népek között csak kiforrott népi (ethnikai) egyéniségével és egyéniségének a tudatával maradhatott fenn a népeket pusztító viharokban; kelet és nyugat ütközőpontján.

Azonban bármilyen álláspont igazolásáról van is szó, minden esetben megmásíthatatlan: 1./ Azt a területet, amelyet a magyarság saját tulajdonának tekint, azt ősei még a DILUVIÁLIS IDŐKBEN (Kb. 13000 éve) lakatlan őállapotban vették birtokukba, hiszen a tájelemek neveit ők adták.

2./ Árpád vezér-fejedelem népe, amely ezt a területet az őslakosság kérésére birtokba vette és átszervezte, ugyanazt az ősnyelvet beszélte, mint amelyet a Kárpátmedence őslakossága, a MAGYART.

A magyarság ma újból az ÉLETKAPUJÁNÁL áll, mert a múlt nem esett ki a hatalmunkból. A történelem, amely a társadalom emlékezete magyarázatot ad és öntudatosít. A történelem hatalmas fegyver, mely népeket felemelhet, de romlásba is taszíthat.

A magyarság életének legválságosabb szakaszában él, tehát közösségből történt, amely a "GONDVÁNAI ÓSVÁLTOZAT" nem egyéni létről, életlehetőségeről, hanem egy nemzet fennmaradásáról van szó. Még nem veszett el semmi, mert a magyar lélek NEM ALSZIK KI és NEM ALKUSZIK MEG, ki mer állni az igazságért. A mai magyarság öntudatos rétege nem veszi figyelembe:

— "hogy a magyar emigráció nem éppen jelentéktelen hányada még mindig azt az elvet vallja, hogy bele kell törődnünk a változhatatlanba, mert a nagy világpolitika úgyis a magyar kérdéstől függetlenül intézi a világ sorsát. Ehhez a bölcs felfogáshoz még hozzácsapják azt is, hogy ugyancsak falrahányt borsó az emigrációban magyar könyvek és újságok megjelentetése, mert a múlton már nem tudunk változtatni — a jövő kialakulásában pedig úgy sincs semmi szerepünk. Tehát legjobb, ha magyarságilag meghalunk, vagy ha nem is akarunk éppen meghalni, akkor dugjuk a fejünket a homokba és legyünk hasonlóak ahhoz a szobrocskába faragott három majomhoz, melyek egyike a szemét, a másik a fülét a harmadik pedig a száját fogja be.

Ezt a meglehetősen ostoba fölfogást főleg azon emigránsaink terjesztik, akik odahaza is addig nem törődtek a közüggyel, a-

míg aztán a fejükre szakadt a ház. Mert amíg ők valóban nem törődtek a politikával és a közügyekkel, addig nagyon is törődtek azok, akik aztán megérlelték az 1918-as, majd még később a mai állapotot.

A társadalmi osztályokat egymástól elválasztó fal hangtalan mérnökei nem haltak meg és az emigrációjukban is gondosan folytatják régi munkájukat. Lenézik azt, aki ír, — szalmaszálat sem tennének keresztben az úton, ha azzal a magyar ügyet előbbre lehetne vinni, de ha valaki magyar vonatkozásban törődni mer a magyar fiatalsággal, akkor husángot dobna a lábai elé. Ha olvassák a magyar múltat gyalázó könyvek és újságcikkek ezreit, akkor megcsóválják a fejüket és ostobán hümmögik, hogy nahát ez azért még sem volt így. De a nahátnál már nem jutottak tovább, mert buták és önzők és idegenben is éppen olyan NÉVLEGES MAGYAROK maradtak, mint odahaza voltak. Ezek számára a magyarság nem hivatás. A lényeg nem is bennük van — hiszen ezek az egyének olyan lényegtelenek, mint az elhervadt virág — hanem a hatásukban.

Mert hatásuk mérgező és letompít minden élt, lelkesedést és a közönyösség idejét múlt splendid isolation levegőjébe burkolja azokat, akik az ilyen öszvérlelkekkel érintkeznek.

Számukra nincsen magyar feladat. Igaz, hogy odahaza sem volt, mert otthon sem ismertek ilyent. Ahol megjelennek, olyanok, mint a köd, ami ellen nem lehet védekezni, mert megfoghatatlan és mégis ráül a lelkedre.

Ezek után a sorok után rátérünk a magyarság rövid történelmi szemléletére.

*

*

*

Időszámításunk 570-ik évében nagy világesemény történt, amely rövidesen új irányba terelte Ázsia, Afrika és Európa történelmét. — Arábiában, Mekka városában megszületett Abul Kaszem, Abdallah fia a világ egyik legnagyobb vallásának a megalapítója "MOHAMED". Ez az arab szó annyi, mint "DICSÉRETES" nyilvánvaló, hogy viselője már csak sikerei után kapta ezt a nevet.

Mohamed 40 éves korában kezdte el hirdetni az Isten ígét és alapítója volt a kimondottan EGYETLEN, vagy EGYISTEN HITNEK (IZLÁM HIT), amelynek ma már több, mint 400 millió híve van. Mohamed még a kezdet kezdetén okulván a kereszténység példáján nyomatékosan kihangsúlyozta, hogy ő csak ember és ezzel a tanításával megmentette az eltorzításoktól az EGYISTEN HITET.

Mohamed halála után barátja és híve Abu Berk (632-ben) lépett az örökébe és lett az Izlám első kalifája. Kalifa annyit jelent, mint utód. Mohamed volt az egyisten hit gondolkodó agya, képzelő ereje, viszont Abu Berk az akarat és a lelkiismeret.

Mohamed az új vallásalapító szociális eszmékből indult ki. Kevesen voltak gazdagok, ezek nagy uzsorások és nagy népsanyargatók voltak s a nagy tömegek, akárcsak ma is, nyomorogtak. Mohamed, aki maga is szegény árva volt, ismerte a nyomorgók helyzetét s az élet igazságtalanságait azzal akarta valamennyire jóvátenni, hogy mindenki adjon valamit a szűkölködők támogatására. A szociális célra való megadóztatás volt az első dolog. Miután azonban az emberek nem hajlandók az adakozásra, kellett valami, ami buzdítja és retenti őket, így barátkozott meg Mohamed a VÉGÍTÉLET eszméjével, s mikor 40 éves korában hirdetni kezdte tanait, már fenyegette a mekkaiakat, hogy a végítélet napján szörnyű lesz a sorsuk, mert azzal, hogy megfeledkeztek a szegényekről, elhagyták az Istent.

Szegény-adót fizetni, közösen imádkozni, — először csak ez a két tétel volt Mohamed tanítása, melynek a VÉGÍTÉLETTEL való fenyegetés adott nyomatékot.

Tizenkét évi tanítás és agitáció eredménye mindössze hetvenhárom híve volt. Mekkában nem volt mit keresnie; ez jól megszervezett városállam volt, melyben a gazdagok és a hatalmasok összetartottak. Mohamed 622 július 16-án elmenekült Mekkából. Ez a HEDSRA = A FUTÁS a mohamedán időszámítás kezdete. Mohamed 73 hívével JATH RIB városába ment, ahol tanítása termékeny talajra talált. Mohamed szövetségének ezt a nevet adta — "ISZLÁM = ODAADÁS" —. A szövetség tagjai a hívők, vagy MOSZLEMIN-ek (hívő = MOSZLIM), ez utóbbi szóból ered a mohamedánok török elnevezése a MUSZULMÁN.

Mohamed imaházat, MECSETET alapított, szertartásokat alapított meg, 629-ben eltiltotta a borivást és lassanként kifejtette mindazokat a tanokat, melyek együttvéve a mohamedán vallást alkotják. — Nincs más Isten, mint ALLAH és MOHAMED az ő küldötte. Ez az alaptétel.

Mohamed tanítása: Az ember sorsa felett az isten szigorú megváltozhatatlan akarata uralkodik és nagyon könnyen elveszne az ember, ha nem lenne mindenkinek 160 órangyala. Az ember legfőbb erkölcsi kötelességei megnyugvás isten akaratában, békeesség a hívőkkel és jótekonyság. A hat parancs: — 1./ a Korán szorgalmas olvasása; 2./ tisztálkodás; 3./ ima; 4./ böjt Ramadan hónapban. 5./ alamizsna-tized. 6./ zarándoklás Mekkába. Ez a ha-

toдик parancs Arábiát tette az Iszlám középpontjává.

Mohamed 632 június 8-án meghalt Medinában. Utóda Abu Bekr volt a kijelölt utód, aki hamarosan hadsereget szervezett és rövid idő alatt uralma alatt egyesítette Arábia összes törzseit. Halála után sógora Omár foglalta el a kalifák trónját és az ő uralma alatt aratta az új hit a legnagyobb győzelmeit. 634-ben Omar kalifa hadvezére Khalid a Járduna (Jordán) folyó egyik mellékfolyójánál a Jármuk partjainál (Pelazgina - Palesztina) döntő csatában szétverte Heraklius keletrómai császár seregét.

Mohamed halála után rövid 25 év leforgása alatt a mohamedánok hatalmukba kerítették Egyiptom északi részét, Szíriát, Örményországot Perzsia egy részét. Az új arab birodalom északi határa csaknem az Oxus folyó partjáig ért és a Káspi - tenger nyugati partvidékénél átlépte a Kaukázus hegygerincét.

Az arab hódítók győzelmei könnyűek voltak, mert mindenütt apatikus érzéketlen népek kerültek az útjukba, kirabolt, kifosztott, elnyomott, szervezetlen embermilliók, akik felett romlott és önző kormányok uralkodtak. A Római birodalom rabszolgatartó és kapitalista rendszere teljesen tönkretette Előázsia ősturán eredetű népeit, míg Európában az árja - fajú népek végeztek tökéletes munkát.

A turáni őskultúra és társadalom hagyományainak tökéletes rombadőlése után ennek a hatalmas területnek a lakossága elvesztette hitét a vezetőiben.

Ma az Akasztófák és a börtönök korában élve párhuzamba állíthatjuk korunk legnagyobb zsidó találmányát a BOLSEVIZMUST, mint új hitet, új világmentő vallást, Mohamed korával. Ez a szörnyű zsidó találmány hódító útra kelt, győzelmei mindenütt könnyűek, mert ma is mindenütt apatikus, kirabolt, kifosztott, elnyomott embermilliók felett önző, zsidóvilághatalmi törekvések szolgálatában álló kormányok uralkodnak. A Börtönök és akasztófák korának Római birodalma az Egyesült Államok tönkretették Európát, rászabadították a világra a zsidó bolsevizmust és lángba borították Ázsiát. Céltudatos, romboló külpolitikájukkal Oroszország kezére játszották át Északafrikát, a zsidó állam megteremtésével pedig kettészakították azt az arab egységet, amely évezredek óta fenáll. Gyűlöletet hirdetnek és gyűlöletet terjesztenek és ezzel munkálják az útjait a minden történelmi idők legrettegetesebb zsarnokának, tömeggyilkosainak, elnyomóinak és rabszolgatartóinak az Orosz világhatalomnak, amelynek vörös cárja, vörös kalifája, a Moszkvai helytartó mögött háttérben álló ZSIDÓ KALIFA a bolsevizmus segítségével lassan és fokozatosan az emberiség nyakára akarja állítani a KIVALASZTOTT NÉP uralmát. —

Az Iszlám minden erejével Perzsia és Turkesztán meghódítására törekedett. Hatalmas erőfeszítéseit rövidesen nagy eredmények követték. A kialakult új világbirodalom legnagyobb kalifája Abdel Malik (685 - 705) az Első Valid (705 - 718) uralkodása alatt az arab dicsőség elérte a csúcspontot, mert az arab birodalom nyugati határa Európában a Pireneusoknál, míg keleten túlhaladt az Indus folyón és északra Kínával volt határos.

710-ben Bagdadból két hatalmas hódító hadsereg kelt útra. Az egyik nyugati irányba Északafrikán keresztül Spanyolország felé tartott, a másik keletfelé Perzsián át Indiát jelölte ki célpontul.

A nyugati arab hadsereg végigseperge Északafrikát és könnyűszerrel érte el a Gibraltári tengerszorosot, ahol a spanyolországi zsidók készségesen segítették őket abban, hogy Európába vonulhassanak. (Lásd: H. G. Wells, "Világtörténet alapvonalai" című 379-ik oldalát). —

711-ben az arabok átkeltek a Gibraltári tengerszoroson és nagy véres csatában legyőzték a nyugati gótokat. Négy év leforgása alatt egész Spanyolország a hatalmukba került. 720-ban elérték a Pireneusokat, ott a hegylanc keleti ágát megkerülve benyomultak Franciaországba, de ott kemény akadályba ütköztek. A frankok 732-ben Poitiers-nél megverték az arab sereget és visszaszorították a Pireneusok mögé. A mai Gibraltár, Herkules oszlopai "TARIK" arab vezértől kapta a nevét. Gibraltár, vagyis TARIK hegye. Gibr al Tarik.

Ugyanezekben az időkben a keleti arab hadsereg elérte az Indus folyót és 710-ben Zajti Ferenc, "Magyar Évezredek" című könyve szerint KHAROR mellett döntő győzelmet arattak India turáni, összittya - fehérhun, vagyis magyarfajú népei felett.

A szörnyű csatavesztés után India indo - szittya őslakosságának nagy része elhagyta ősei örökét és elmenekült. A fehér hunok, akik India 40 fejedelemsége felett uralkodtak szétszéledtek és uralomvesztésük után egy döbbenetes intellektuális hanyatlás következett be.

A fehérhunok egyes csoportjai India déli részeibe menekültek, majd onnan egy részük áttelepült JÁVA szigetére, nyomaikat számos csodálatos szépségű Budhista templom bizonyítja. Jáva lakosságának egy része a VII. században indo - szittya hun eredetű volt. Más menekült csoportok Burmában, Sziámban és Indokínában telepedtek le, ahol megvetették alapjait a Budha vallásnak, amely még napjainkban is uralkodó vallás maradt azokon a területeken.

A fehér hunok számos törzse Európa felé vette útját és 185 évvel később 895-ben átkelt a Vereckei szoroson és névadója lett

a mai Magyarorságnak.

Az Indiából elmenekült fehér hun törzseket a MAGYAR TÖRZS vezette, melynek fejedelmi családja ATILLA legkisebb fiától CSABA-tól származtatta magát.

Hóman Bálint az Árpádoknak Atilától való leszármazását tudományos alapon igazolja és az ősi magyar mondakörnek a származásra vonatkozó részét eredeti ősi hagyománynak fogadta el. (A magyar hun hagyomány és hun mondakör. 1925.) —

Az ősi hagyományok alapján "Márk Krónikája" (1330) elsőnek sorolja fel az Árpádház nemzedékrendjét, amely így szól:

— "Álmos, ki is fia vala Elődnek, az Ögyeknek, ez Ednek, ez Csabának, ez Ethelának, ez Bendeguznak, ez Tordának, ez Szeménynak, ez Etheinek, ez Aposnak, ez Kadicsának, ez Berendnek, ez Zsoltának, ez Bulcsunak, ez Baloghnak, ez Zámornak, ez Lélnek, ez Leventének, az Kulcsenek, az Ompódnak, az Miskének, az Mikének, az Beszturnak, az Budlinak, az Csanádnak, az Bökénynek, az Bondorfárdnak, az Farkasnak, az Othmárnak, az Kádárnak, az Belérnek, az Keárnak, az Kevének, az Kelédnek, az Damának, az Bórnek, az Hunornak, az Nempróthnak, az Thanának, az Japhetnek, ez Nóénak.

Álmos azután nemzette Árpádot, Árpád nemzette Zsoltot, Zsolt nemzette Takot." —

Az indiai madrasi harmadik régészeti konferencián 1926-ban, amikor ott tárgyalták India hun kérdését, többek között megállapították, hogy azok a FEHÉR HUNOK, akik Atilla idejében Perzsia határainál laktak, akik közé beházasodott Atilla legkisebb fia, azok a fehér hunok uralkodtak az V. század utolsó negyedében India 40 fejedelemsége felett.

Indiából elmenekülő fehér hun törzsek magukkal vitték vagyonukat. Hatalmas szekereken, gulyákkal, ménesekkel, csordákkal, kondákkal és nyájaikkal Afganisztánon át, Perzsia északi részein keresztül a Kaukázus hegység felé vették útjukat.

A vándorútra kelt nemzet számtalan helyen le akart telepedni, de telephelyeiket rövid idő elmúltával mindenütt támadás érte. 739-körülükben a Kaukázus környékét ellepték a menekülők, akik az arabok elől a Kaukázus vidékén kerestek menedéket. 735 és 743 évek közötti időben a Kaukázus vidéke a damaszki kalifa ellenőrzése alá került. 737. és 740 évek között ezen a területen egy nagy katonai lázadás tört ki. Az arab évkönyvek feljegyzései szerint Upas ibn Madar, vagyis a Madar-nembeli Upas állt a lázadás élén. Neve után ítélve iráni pártos (párthus) származású lehetett.

A legnagyobb valószínűség szerint az Indiából elmenekült fehér hun törzsek, ezekben a zavaros időkben kelhettek át a Kaukázuson, mert 760 körül már a Kazár birodalom szomszédságában a Dón és a Dnyeper folyók között voltak találhatók.

739-ben az arabok véres harcok után leverték a katonai lázadást. A lázadók vezére és emberei a Kazár birodalomba menekültek. 751-ben a kazárok is fegyvert fogtak az arabok ellen és átkeltek a Kaukázuson, megszállták a Kur folyó vidékét.

Ebben az arabok elleni háborúban az indiai fehér hunok is részt vettek 10,000 lovassal. A háború 758-ban véget ért és békekötés történt.

764-ben az arabok megszegették a békét és vissza foglalták a Kaukázus vidékét, ahonnan az őslakosság a MEOTISZ környékére (Ukrajna) menekült.

760 körüli években a Dón és a Dnyeper folyók között elterülő vidéken telepedtek le a fehér hunok, akiknek akkori fejedelme CSABA volt. A fehér hunoktól megszállt terület déli határa az Azovi-tenger és a Kuban folyónál végződött.

LEBÉDIA, amely a Dón és Donec folyók közötti területnek volt a neve a Kazár birodalom nyugati határörvidéke volt és északnyugaton a mai KIEV városáig terjedt. Lebédiában három kazár törzs élt: a KÉRI, a KESZI és a KÜRT törzsek. Ez a három törzs összittya-fehér hun volt, akárcsak a Kazárok is, akik már évszázadok óta kazár név alatt voltak ismeretesek.

A Dón és a Dnyeper folyók vidékén az indiai eredetű Magyar, Tarján, Jenő, Gyarmat és az iráni pártos (párthus eredetű) Nyék törzs telepedett le. Ezt a vidéket a bizánci történétírók DENTU-MOGERIÁNAK nevezték, amely valószínűleg a DON-TÖVI MAGYAR törzs nevének az elferdítéséből keletkezett.

A felületes és hiányos történelmi ismeretekkel rendelkező történészek, vagy céltudatos történelemhamisítók a döntövi fehér hun népet ÖSTÖRÖK NÉPNEK nevezik. Még teljesebb a zűrzavar akkor, amikor különféle, részben görög, római, arab történétírók rosszul hallott, vagy önkényesen gyártott elnevezéseit olvassuk.

Szabir, onugor, besgur, kuturgur, pacina, panacita, kök-törk, stb., egyetlenegy magyar-fajú összittya-hun nép sem nevezte magát. Fennmaradt ősi törzsnevek: Árpád vezér-fejedelem hét magyar törzsének a neve: Magyar, Nyék, Kürt-Gyarmat, Tarján, Jenő, Kéri és Keszi.

A magyarokkal vérrokon BESSENYŐK törzsnevei: Kisbesenyő törzsszövetség három törzsből állt:

1. — Szabad-ertin törzs, főnöke 940 körüli időkben MAJSA

vezér,

2. — Korcse-csür, vagy Csür törzs, főnöke Kál vezér,

3. — Csabakengyel, vagy Csaba törzs, főnöke Bata vezér.

Ez a három bessenyő törzs telepedett le a Döntövi fehér-hun törzsek kivonulása után Döntövi Magyarországon, vagy Dentumogeriában.

A kisbessenyő törzsszövetség a Dón és a Dnyeper folyók között hat kőből épített és megerősített helységet alapított, melynek nevei a következők:

— "Fehérkő-káta, Tankáta, Kraknakáta, Szalmakáta, Szakakáta és Gyulakáta." —

A XII. évszázadban a kisbessenyő törzsek nagyrésze betelepült a Kárpátmedencébe és a mai Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye területén HÉT KÖZSÉGET alapítottak: — "Nagykáta, Szentmártonkáta, Egreskáta, Szenttamáskáta, Boldogasszonykáta, Csekekáta és Szentlőrincskáta helységeket." —

A nagybessenyő törzsszövetség öt törzsből állt:

1. — Kapu törzs, főnöke Géza vezér,

2. — Gyula törzs, főnöke Kartakán. Ez a törzs a Döntövi fehér-hunok elvonulása után a Keleti-Kárpátok moldvai oldalán helyezkedett el.

3. — Csaraboj törzs, főnöke Kaiduj vezér, népével Kiev és a Kárpátok közötti területen telepedett le.

4. — Kölpeny törzs, főnöke Ipa vezér,

5. — Talmát törzs, főnöke Kostán vezér volt, azokban az időkben, amikor Árpád vezér-fejedeleme népével a Kárpátmedencébe bevonult.

A NAGYBESSENYŐK "GYULA TÖRZSE" a X. évszázadban Moldvából Erdélybe vándorolt, ahol összeolvadt a KESZI TÖRZSZSEL és mint "GYULAK TÖRZSE" maradt fenn.

Ezekből a fennmaradt törzsi elnevezésekből láthatjuk, hogy nyoma sincs Szabir, Onugur, Kotugur, vagy Besgur stb. neveknek.

Az egymással vérrokon ősturáni, ősszittya-hun, vagyis magyar, bessenyő, vagy kun "magyar-fajú népek" nem lehettek "ŐSTÖRÖKÖK SEM" mivel a török nép azokban az időkben még nem is létezett. A törökök, akik ma Törökország területén élnek, vagyis annak a népnek az alapelemei csak időszámításunk 1000-ik éve körül jelentek meg a mai Törökország területén. Ennek a török népnek az alapjai 50.000 uighur (ugor), fehér-hun és arab család képezte. Ennek a három különböző forrásból jövő népnek az egybeolvadásából alakult ki a mai török nép alapanyaga.

*

*

*

A Döntövi fehér-hun népnek egy jól megszervezett és fegyelmezett hadserege volt, ez tette lehetővé, hogy Indiából való kivonulásuk után egészen a Dón folyóig csaknem háboríthatatlanul eljuthattak.

A fehér-hun hadszervezet a TIZES SZÁMRENDSZEREN alapult. Egyes törzs állandó katonai ereje 10.000 lovasharcosból állt, amelynek fele védelmi, fele pedig támadó, vagy megtorló feladatot látott el.

A törzs főereje a TÖMÉNY volt, amely 10 dandárra oszlott. Egy dandár 1000 harcos volt. A DANDÁR 10 HADRA tagozódott, melyben EGY HAD 100 lovasharcosból állt. A HAD 10 ÖRSRE oszlott, egyenként 10-10 lovasharcosra.

TÖMÉNY parancsnoka a KÁN, a DANDÁROK PARANSNOKAI a KÁL-ok, a HADAKÉ a KÁD volt, míg az összes, vagyis a szövetséges törzsek haderejének a főparancsnoka a HORKA volt. A döntövi szövetséges fehér-törzsek hadseregének első főparancsnoka, vagyis az ELSŐ HORKA ÁRPÁD vezér volt. Árpád, amikor vezér-fejedelemmé volt megválasztva a horka tisztség elsőszülött fiára LEVENTE vezérre szállott. Levente halála után a horkák, akik árpád házi hercegek voltak a következők:

— "Bogát-Kál, Bulcsu, Szerénd és az utolsó Koppány, István király nagybátyja." —

A magyar törzsszövetség vezérkari főnökét KUSÁN-nak, a műszaki csapatok parancsnokát pedig TARCSÁN-nak nevezték.

*

*

*

Az indiai és iráni fehér-hunokat a Dón és a Dnyeper folyók között "CSABA" fejedelem telepítette le 739-760 közötti időkben. Csaba fejedelem a MAGYAR TÖRZS fejedelme volt, valószínűleg 715-725 évek közötti időkben született, felesége kovarezmí menekült, a legnagyobb valószínűség szerint pártos vagy párthus eredetű. Utóda, vagyis Csaba fejedelem fia Ed, vagy Edemen, valószínűleg 750-760 évek között születhetett, feljegyzések nem maradtak róluk, csak neveiket említik a bizánci évkönyvek.

Ed, vagy Edemen fia és utóda ÜGEK volt, aki 784-788 évek között született. Ügek uralkodása alatt 810 körül a Döntövi Magyarország erős fejlődésnek indult. 839-ben Ügek a bolgárokkal szövetségbe lépett, akik vérrokonai a magyaroknak és azokban az időkben még a bolgárok olyan nyelven beszéltek, mint a döntövi-fehér hunok, magyarul. A szövetséges fehér-hun és bolgár törzsek megtámadták a bizánci császárság aldunai telepét.

Ügek parancsára vette kezdetét 839-ben KEŐ várának az építése, melynek helyén ma KIEV VÁROSA fekszik. A mai KIEV-ben a Szent András és a Kiselevka dombon, a Frunze utcának a helyén HÁROM KŐERŐD volt, melyeket várárkok és kőfalak védelmeztek. KEŐ VÁRÁNAK az építését 840-ben fejezték be, melynek a parancsnoka Ügek fia ÁLMOS volt, aki 10 éven keresztül az erődben élt, ott is nősült meg. Álmos felesége a NYÉK TÖRZS vezérének a leánya volt.

Álmos 819-ben született és 895-ben halt meg. Uralkodása alatt felesége törzse a NYÉK TÖRZS fedezte fel a DONEC VIDÉKI VASÉRCTELEPEKET, melyeket álmos feltáratott. Keő várban egy KOVÁCSIPARI KÖZPONT alakult ki, amely a donecvidéki vasérctelepek kibányászott ércanyagát feldolgozta és hasznosította.

A NYÉK TÖRZS a mai Csernigov város helyén egy másik kovácsipari központot létesített, melyet GYŐR-nek neveztek. A fejlett kovácsipar a mezőgazdasági eszközök tömeges előállításával elősegítette a földművelés és a szőlőtermelés nagymérvű kifejlődését, melyet a nagyszámban napvilágra került ásók, kapák, sarlók, ekék stb. bizonyítanak. A szőlőtermelés révén kifejlődött a bori-par, ami jövedelmezőnek bizonyult.

Fegyverkovácsok, íjgyártók, kerék és kocsígyártók, szíjgyártók, nyergesek, nyílkovácsok, fazekasok, takácsok, timárok, bányászok, kohászok stb. révén nemcsak a belkereskedelem, hanem a külkereskedelem is fellendült.

A fémművességre és az ötvösiparra az ezüst alkalmazása nyomta rá a maga bélyegét. Az ezüstnyersanyagnak beszerzése az akkori világ nagy ezüsttermelő országaival és az Arab birodalommal van összefüggésben. A magyarság gazdag felszereléseiben és díszítményeiben "URALKODÓ AZ EZÜST". Nincs még egy történelmi nép, melynek anyagi kultúrájára annyira jellemző volna az ezüst, mint a döntővi magyaréra.

Ruházatuk térdig érő ujjas fehér vászoning, bő gatyá, vagy szűk nadrág, ujjatlan csipkézett színes mellény és combig érő kabát volt. A lovasharcos mentét hordott, pitykés, csatos övet és csizmát. A nők ruhája bokáig, vagy térdig érő volt, de hidegben mentét vettek fel.

Az ősi viselet évezredek óta lényegileg nem változott. Ezek az ősi formák átszármaztak a nyugati népekhez és így Európa ruházatkultúráját is a magyarság adta.

Magasfokú volt a magyar FÜRDŐKULTÚRA is, a lovascsapatok cserzett bőr tábori fürdőkádakat használtak.

A magyar hadiművészet taktikája és stratégiája felülmúlta minden másfajú nép hadászatát. Tartalékok, cselek, lesek, többszörös arcvonalak alkalmazása mellett a rendkívüli lovasteljesítmények, elképzelhetetlen gyors mozgás, bámulatos begyakoroltság és félelmetes nyilazóképesség, a vasfegyelem és az időjárással szemben való ellenállóerő adta mindennek felett álló fölényüket.

Kiváló loállományuk és kengyelük hallatlan lovasteljesítmények végzésére képesítették őket. Az árpádházi magyar vezér-fejedelmek seregei HÉTSZER KELTEK ÁT AZ ALPOKON. Szalárd vezér 924-ben Olaszországon keresztül a Szentbernát-hegyi hágon át Felsőburgundiába lovagolt és ugyanazon az úton is tért vissza. 935-ben, 951-ben az Alpokon átkelve Franciaországba hatoltak a magyar lovasseregek. 954-ben Bulcsu árpádházi herceg, a horka lovasseregével Hollandiában, Belgiumban, Franciaországban járt, majd az Alpokon átkelve Olaszországon tért haza.

A magyar lovasseregek közelharcban kürtjelekre, nagy távolságokra pedig fényjeladásra mozogtak. Az orvostudomány, a hadisebészet magas fokát az ősi sírokból napfényre került koponyákon megállapított sebészeti műtétek sikeres gyógyulásai igazolták.

A magyar ősokeket a nyugati krónikások a legrosszabb megvilágításba helyezik. Az újabbkori külföldi irodalom egy kicsit tompított a régi rágalmakon, de mindezek dacára is sok történetíró pásztor, nomád népnek nevezi a magyarság őseit és ezekből kiindulva azt állítják, hogy a keresztény latin és germán népek szervezték meg a pogány magyarság állami és társadalmi életét.

Ezekkel az állításokkal szemben: az ősmagyarság népi jellege és műveltsége, sokoldalú szókincsének jelentős csoportjai olyan kifejezéseket tartalmaznak, melyek arra utalnak, hogy a magyarság olyan kultúrkörbe tartozott, melynek népei magasabbrendű fejlett társadalomban éltek.

A nyelvi-, néprajzi-, embertani- és régészeti adatok egyértelműen azt bizonyítják, hogy a magyar földművelő kultúra a Kaukázus, a Hindukus és a Himaláják sziklabástyáitól határolt déli tájakon kialakult első nagy földművelőkultúrákkal azonos.

Az egykori arab és bizánci történetírók tudósításai szerint Árpád vezér-fejedelem névadó népének nagyon sok szántóföldje volt, a földművelés pedig nem más, mint a fejlett társadalom fenntartója, biztonságának, jólétének, valósággal mindennapi kenyerének a megteremtője.

Ősi szavaink az "árpa" és a "búza", a szántóföld régi neve "tarló", továbbá az "eke, sarló, kapa, kepe, szérű stb.", kétségtelenül bizonyítékok.

Tévednek azok a történészek, akik azt akarják bizonyítani, hogy a magyarság a földművelés tudományát elsősorban a NÉ-METSÉG és SZLÁVSÁG azon békés hittedjesztő elemeinek tulajdoníthatja, amelyek állítólag a magyarság passzív tömegeit az európai fejlődés nagy országújtára terelték.

A történelemelőtti idők óta fennálló ősi magyar földműves-kultúrával egyidős az állattenyésztés kultúrája is. Az ősmagyarság az összes számbajövő állatfajtákat tenyésztette. Állatokat tartani és pásztorkodni távolról sem jelent egyet, mert a nagy nyájak, csordák, kondák, ménesek és gulyák együtt tartása, védelme és gondozása, szaporítása és a legelők kiszemelése nagy előrelátást és gondosságot követel.

A LÓ birtoklása nélkül elképzelhetetlen a nagyvonalú állattartás. A magyarfajú népek idomították meg legelőször a lovat és az ősidők óta nemcsak a békés mindennapi munkának, hanem a harcnak is a legnélkülözhetetlenebb kelléke volt.

A ló döntő szerepet töltött be a magyarság egész lelki beállítottságában és a világhoz való viszonyában. A ló segítségével alakult ki a gyors és átütőerejű harcmódoruk, amellyel a csatamezők fölényes urai voltak, de annak segítségével szervezték meg hihetetlen rövid idő alatt birodalmaikat is.

A ló mellett egy másik ősi állat a JUH volt, mert húst, tejet, gyapjút, bőre pedig az igen fejlett szűcs- és bőriparnak adott nélkülözhetetlen anyagot.

A legősibb állattenyésztési kultúrszavaink: bika, tinó, ökör, marha, tulok, üdő, üsző, borjú, kecske, gödölye, karám, ól, gyapjú, sajt, túró, író stb. egy sokszínű műveltségű ősnépről tanúskodnak.

A legutóbbi évek során a lelkiismeretes kutatás és vizsgálódás ésszerű érveléssel bebizonyította, hogy a XI. század első feléből fennmaradt kőfaragványokon a jellegzetes ősi magyar ízlés, egyúttal tehát kétségtelenül magyar vésők nyomai mutathatók ki.

Esztergom, Veszprém, Pilisszentkereszt, Bodrogmonostorszeg és még más öt helyen olyan jellegzetes ősi szittya-hun eredetű palmetta motívumokat találtak, amelyeknek tökéletes másai Árpád vezér-fejedeleme korának névadó népének a fémműves emlékein is bőségesen megtalálhatók.

Az esztergomi királyi várnak a legutóbbi években a föld alól kiásott épülettömege, díszes kőfaragásaival az ősi magyar építő- és kőfaragóművészet szinte egyedülálló példáját szolgáltatta egész Európában.

De a kutatás azt is bebizonyította, hogy ez a királyi vár már

István király uralkodása előtt, tehát a NYUGATI KERESZTÉNY BEÖZÖNLÉS ÉS TÉRÍTÉS IDEJE ELŐTT készült.

Magyarország István koráig GYEPÜKKEL védte és zárta területét a tőle mindenben idegen NYUGATTÓL és a gyepűkapuk mögött zavartalanul élte életét az ősi szittya-hun örökség örököstékű képzőművészete, amely a fémműves, ötvös és egyéb iparokon kívül a "NAGY VÉSŐKULTÚRÁBAN" is bemutatkozott.

Tehát teljesen alaptételek azok az állítások is, amelyek azt szeretnék elhitetni, hogy magyarság művészetének kialakításában a NYUGATI KERESZTÉNYSÉG JÁTSZOTTA A LEGNAGYOBB SZEREPET.

*

*

*

860-ban Álmos fejedelem fia ÁRPÁD átvette édesanyja törzsenek a vezetését, mert a NYÉK TÖRZS-nek nem volt a vezéri székben fiú utóda. 860-ban a lebediai kazártörzsek a KÉRI, a KESZI és a KÜRT kiszakadtak a Kazár érdekkörből és 862-ben önálló politikát folytattak. 870-ben a Fekete-tenger térségében megjelentek a bessenyők, átkeltek a Volga folyón és a kazárok szomszédságában telepedtek le. A bessenyőket az uighurok (ugorok) szorították ki az elsivatagosodott sovány belsőázsiai legelőjeikről és a Volga torkolatvidékétől délre a Káspi és a Fekete-tengerek közötti területeken telepedtek le. Megjelenésük nagy nyugtalanságot váltott ki a Dón és a Dnyeper folyók közti területen élő fehér-hunoknál, akiknek állami területe a Kubán folyónál végződött.

884-ben megjelentek a normanok Keő (Kiev) vára előtt. Vezetőjük Rurik rokona Oleg volt. Álmos fejedelem Keő várának az ispánságát Olegra bízta és a várba normann zsoldosokat helyezett. A kievi, vagyis a Keő vári normanokkal egy évszázados baráti, sőt később családi kapcsolat keletkezett.

860 óta a lebediai három kazár törzs a kéri, a keszi és a kürt szoros kapcsolatot tartottak a döntövi fehér-hunokkal és amikor 889-ben a bessenyő zaklatások miatt a fehér-hunok önként feladták a Dón és a Dnyeper közti hazájukat, a három lebediai törzs elhagyta ősi földjét és a fehér-hunokhoz csatlakozott.

Dentumogeria, vagyis a Döntövi Magyarország kiürítése után a fehér hunok a Dnyeper és a Kárpátok közötti területre telepedtek át, melyet ETELKÖZNEK, vagy FOLYAMKÖZTI TARTOMÁNYNAK neveznek. Az átköltözés után azonnal megszervezték az újabb haza védelmét. A nyugati határt és annak déli szakaszát a NYÉK TÖRZS, az északi határt a KÉRI TÖRZS és a

hozzájuk csatlakozott őslakosság (kunok és avarok), a keleti határt a KESZI és a déli határt a JENŐ TÖRZS katonai ereje védelmezte.

Etelközben 892-ben ÁRPÁD vezér és testvérbátyja KURTÁN veszik át előregedett apjuktól ÁLMOSTÓL a vezetést. A fejedelem "KURTÁN", némely író szerint "KUSÁN", "KURSZÁN", míg a műszaki fejedelem a fiatalabb ÁRPÁD a horka.

Még ugyanebben az évben Bölcs Leó bizánci császár követi felkeresték KURTÁNT a fejedelmet és a bolgárok elleni szövetséget ajánlottak, amit Árpád a horka ellenzett. Nemsokára a bizánci követek után megjelentek a frank-romai császárság követi is, akik Svatopluk morva fejedelem elleni szövetséget ajánlottak fel. Árpád tanácsára Arnulfnak, a frank-germán császárnak az ajánlatát is elutasították.

Arnulf ajánlatától függetlenül Árpád horka csapataival 892-ben, majd 893-ban is egy kisebb katonai vállalkozást hajtott végre a Kárpátmedencében és felvette a kapcsolatot a "frank-germán" elnyomás alatt élő vértestvér avarokkal, vagy várkunokkal, akiket Svatopluk a nagyratörő és önállóságra törekvő frank-germán hűbéres morva fejedelem létükben veszélyeztetett.

894-ben Árpád a horka nagyarányú katonai vállalkozást vezetett a morvák ellen, de ez idő alatt, míg a főhad távol volt a besenyők megtámadták az Etelközi szállásokat és jelentékeny veszteséget okoztak.

Árpád és serege hazatérte után Etelközben a fehér-hun törzsek között egyenetlenség és szakadás tört ki. Ugyanis a besenyők zaklatásai, bizánc és a bolgárok ellenséges magatartása miatt az etelközi fehér-hunok eddig virágzó közvetítő transzkontinentális kereskedelmét nagy veszteségek érték. A nagyméretűvé kifejlesztett kereskedelem, mely Skandináviától – Arábiáig, Perm-től – Bizáncig terjedt, csaknem teljesen megbénult.

A törzsek közötti egyenetlenség vezére a Gyarmat törzs főnöke volt, aki a hozzá csatlakozott elégedetlenekkel egyesülve elhagyta Etelközt és kettészakadt törzsének nagyobbik felével a Kaukázus vidékére települt.

A kettészakadt Gyarmat törzs visszamaradt fele a Kürt törzshöz csatlakozott és mint Kürt-Gyarmat törzs maradt fenn. Az Etelközben visszamaradt fehér-hun törzsek a szakadás után "TÖRZSSZÖVETSÉGET" kötöttek amelyet "VÉRSZERZŐDÉSSSEL" pecsételtek meg.

Az új törzsszövetség: Magyar a fejedelmi törzs, Kürt-Gyarmat az iparosok törzse, Nyék és Tarján a kohászok, bányászok,

kovácsok és fémiparosok törzse, Jenő a hadszervezet törzse, Keszi és Kéri a földművesek törzse volt.

A szövetkezett törzsek ÁLMOST választották vezér-fejedelemmé, amely eseményt IV. Béla király "NÉVTELEN JEGYZŐJE" évkönyvében örökített meg.

MAGYAROK TETTEIRŐL, írta IV. Béla Névtelen jegyzője, fordította latin nyelvből magyar nyelvre Szabó Károly. Könyvkiadó Lampel R. Rt. Budapest. 12. és 13. oldalak: — "Akkor egyakarattal így szólnak Álmos vezérhez; e naptól fogva téged vezérrükké és parancsnokunkká választunk és hová szerencséd vezetend, oda követünk. —

A "Vérszerződés esküje": — "Az eskü és állapota így vala; hogy míg éltek tart, mind magoknak, mind maradékainknak is, vezérük mindig Álmos nemzetségéből legyen. Az eskü másodállapota így vala; hogy valaki utódaik közül hűtlenné lenne a vezér személye ellen, és meghasonlást mívelne a vezér és rokonai között, a vétkesnek vére vettessék, miként az ő vérük ömlött az esküben, melyet Álmos vezérnek tettek. Az eskü ötödik állapota így vala; ha valaki Álmos vezér és a többi fejedelmi személyek utódaiból esküjük állapotját meg akarná szegni, átok alá legyen vetve mind örökké. Mely hét férfi nevei ezek valának: Álmos, Árpád atyja, Eleud, Zobulsu (Szabolcs) atyja, kitől a Saak (Csák) nemzetség származik, Kundu, Kurzán atyja, Ond, Ete atyja, kitől a Kalán és Kolsoy nemzetség származik, Tosu, Lelu atyja, Huba, kitől a Zemere nemzetség származik és hetedik Tuhutum, Horka atyja, kinek fiai voltak Gyula és Zombor, kiktől a Moglout nemzetség származik, mint alább mondva lesz." —

894 és 895 telén az etelközi szövetséges törzsek készültségbe léptek és Árpád horka engedélyt kért apjától a vezér-fejedelemtől, hogy seregével még a tél folyamán átkelhesse a Kárpátok északi hágóin, mert a hadihelyzet így kívánja. Az engedélyt Álmos Árpádnak megadta. Árpád a haditanácson jelentette, hogy nem helyesli Apjának azt a tervét, hogy a Kárpátok déli szorosain is átvonuljon a sereg egy része, mert abból a kettéoszlás miatt baj származhat. Árpádot a haditanácson leszavazták és ekkor Árpád kijelentette, hogy műszakilag segíteni fogja apja csapatait, de a következményekért felelősséget nem vállalhat. Sajnos Árpádnak igaza volt, mert a bolgárok és a besenyők Álmos székértáborát a TÖMÖSI SZOROS előtt megrohanták, kirabolták, s az asszonyokat, gyermekeket és az öregeket leölték. Ez Álmos vezér-fejedelem életébe került.

*

*

*

895 tavaszán a szövetséges fehér-hun törzsek bevonultak a Kárpátmedencébe. Krónikáink szerint Álmos vezér-fejedeleme is eljutott Munkácsig, ahol meghalt és ezen a tájon is lett eltemetve. Álmos halála után a vezér-fejedeleme KURTÁN, aki Árpád-nak a horkának volt a testvérbátyja.

Még a Kárpátmedencébe való bevonulás előtt a Duna-Tisza vidékéről egy kb. 12.000 ifjú lovasharcosból álló sereg érkezett Árpád táborába, hogy a magyar törzseket a Kárpátok hágói átvezessék.

Az Etelköz-i fehér-hunok Kárpátmedencébe való áttelepülésének indító okai a következők voltak:

1. — Az ősi hun hagyományok kötelező ereje.
2. — A Kárpátmedence őslakóival, a hunokkal és az avarokkal való vérségi kapcsolatok.
3. — A Kárpátmedencén keresztül húzódó kereskedelmi utak, melyeknek hatalomba való vétele jelentős jövedelmet ígért.
4. — Az az erkölcsi erő, mely kultúrközösségen és jogfolytonosságon alapult.

Álmos halála után 896-ban az egész Kárpátmedence KURTÁN vezér-fejedeleme vezetése alá került, majd Kurtán tragikus halála után Árpád mint vezér-fejedeleme követte bátyját a hatalomban és újabb évezredet nyitott meg a magyarság számára, az örök magyar sorsot.

AVAROK VAGY VÁR-KUNOK ATILLA ÉS A HUNOK

Az indiai és iráni fehér-hun törzsek, amikor 760 körül a Dón és Dnyeper folyók vidékén letelepültek, felvették a kapcsolatot az avarokkal, vagy vár-kunokkal, akik 568 óta birtokolták csaknem egész Középeurópát. Az avarok, vagy várkunok nemcsak fajilag, hanem nyelvükben és szokásaikban is rokonai voltak (vérokonok) a döntövi jövevényeknek.

Az avar, vagy vár-kun birodalom alapításának előzményei visszanyúlnak elődjeiknek ATILLA magyar-fajú népének megjelenése idejéig. A hunokkal kapcsolatban a történetírók nagyrésze FEHÉR és FEKETE HUNOKAT EMLEGET. A fehér és fekete hun elnevezés nem faji, sem pedig BŐRSZÍNT jelentő elnevezés, mint egyes tudatlan elemek azt fel is tételezik, hanem csupán az általuk rendszeresen viselt ruházatuk színét jelzi.

A hunok FEHÉR és FEKETE juhokat tenyésztettek, tehát fehér és fekete juhbőrből készült ruházatuk is volt. Mivel a juh-tenyésztők egyrésze csak FEHÉR, másik részük csak FEKETE juhokat tenyésztett, a ruházatuk általában az egyik csoporté fehér a másiké pedig fekete volt. Innen keletkezett a FEHÉR és a FEKETE HUN megjelölés.

Atilla király hun népének egy része a Kr. előtti 5i-ben összeomlott "TÁVOLKELETI HUN BIRODALOMBÓL (Kínaiak szerint HSIUNG-NU = SZABAD EMBEREK birodalma) került a "TURÁNI KÖZPONTI HAZA" területére, amely a Káspi és az Aral tó vidékén terült el ősidők óta. Ezek a távolkeletről Közép-ázsia sodródott távolkeleti hunok később összekerültek a Kaukázus összittya-hun népével és velük egyesülve elindultak az európai őshaza visszaszerzésére.

Ezekkel a nyugat felé vándorló, nagyobbára fekete ruházatot viselő, tehát FEKETE HUNOKKAL egy jelentékeny számú "fél-mongol-félikhun keverék nép" is sodródott Európa felé, akik távolkeletről a Kínai birodalom északi vidékeiről származtak és a távolkeleti hunok alattvalói voltak. (Hsien-pik). —

Atilla hadseregének kb. egy harmadát ezek a félig mongol-félig hun harcosok alkották. A hunok és keverék csatlósai a temetők tanúbizonyságai szerint sem az életükben, sem sírjaikban nem keveredtek, mert úgy a hun, mint a mongol harcos külön-külön temetőikben lett eltemetve.

Kr. e. a III. és Kr. után a II. évszázadok közötti időkben Északoroszország és Szibéria területei felől "ÁRJA FAJÚ, vagyis GERMÁN NÉPEK" árasztották el a Fekete-tenger partvidékét és részben elűzték, részben leigázták a terület őslakóit a KIRÁLYI SZITTYÁKAT.

Kr. után 350 körül, 124 évvel a hatalmas Párthus, vagy Pártos birodalom összeomlása után Belső-Ázsia turáni népei újabb erőre kaptak és visszaszerezték a hatalmat, visszanyerték elveszett függetlenségüket.

375-ben Balambér volt a belsőázsiai hunok vezére (király), ha Jordanes görög történetíró igazat mond. Balambér véget vetett a Keleti gótok Középoroszországi uralmának. A keleti gótok Gesimund királyukkal együtt meghódoltak a hunoknak. A keleti gótok után a nyugati, vagy vizigótokra került a sor. A nyugati, vagy vizigótok 378. és 381. évek között a hunok elől menekülve a Római birodalomban kerestek menedéket.

A gótok leverése után megnyílt az út az Aldunáig és amikor 379-ben Pannoniában, a rómaiak által ott letelepített gótok védel-

mezőik ellen felláztak, a rómaiak azonnal kivonták onnan légió-jaikat. A légiók kivonulása után a hunok azonnal benyomultak Pannoniába és a gótokat elűzték. A hunokhoz csatlakozott vértestvér népek közül a legjelentősebbek az ALÁNOK voltak, akik Ukrajna déli részén laktak.

Az ötödik évszázad első évtizedében három hun testvér a hunok legnagyobb vezére. A görög, vagyis a bizánci történetírók említése szerint Mundzuk, vagy Bendeguz, Oktár és Ruga uralkodtak a hun nép felett. A három testvér közül a legkiválóbb Ruga volt, kinek az udvarában tartózkodott egy silistrai származású római, AETIUS, a hunok között élt akkor, mint Honorius császár tusa. Aetius megtanulta a hunok nyelvét és eltanulta a hun szokásokat, sőt több alkalommal harcolt is velük együtt a rómaiak ellen. A hunok 432-ben megszállták egész Pannoniát, a következő évben behatoltak Itáliába és kierőszakolták, hogy a császár Aetiust nevezze ki a római hadsereg fővezérévé.

436-437. években a hunok és a rómaiak együtt harcoltak a Rajna mellett a burgundok ellen, Oktár fővezérlete alatt. A hun hadsereg egy másik része Mundzuk két fiának, Atillának és Budának vezetése alatt a kelet-rómaiak ellen harcolt, oly sikerrel, hogy a császár az évi 350 font arany adót kénytelen volt 700 font-ra felemleni.

433-ban Oktár eltűnik a történelem színpadáról, Ruga pedig hirtelen meghalt. A harmadik testvér Mundzuk, vagy Bendeguz két fia Atilla és Buda örökölték a hatalmat. A hun birodalom határai a Káspi tótól a Rajnáig és a Dunától a Balti tengerig terjedtek.

440 körül, abban az időben, amikor Buda, Atilla testvére meghalt egy római püspök, akinek a székhelye MARGOS-ban volt a "hun királyi sírokat" kifosztotta. A hunkirálysírok a hun királyi székhelytől keletre, nem messze a Duna északi partjától, kb. a Morva folyó torkolatától nem messze északra lehettek.

Miután királysírokról van szó, joggal tételezhető fel, hogy az uralkodóház, amelyből Atilla származott, már régen ezen a területen élt, mint azt az angol forrásmunkák bizonyítják. (E. A. Thompson, "A History of Attila and the Huns", Oxford Univ. Press. 1948. 100 Great Lives, Attila. Odham Press. Long Acre, London.)

A bécsi krónikákban Atillát Skythia királyaként szerepeltetik és a Skythákról vagy szittyákról jól tudjuk, hogy Kr. e. a VII. évszázadban Hazánk területén, sőt még egész Közép-Európában is hatalmuk csúcspontján állottak.

Az ősi szittyia uralkodóház egyesítette uralma alatt Európa ősszittyia népeit, amikhez az erőt az Ázsiából visszavándorolt hunfajú népek adták.

Buda halála után Atilla az egyeduralkodó. Atilla állítólag megölette testvérét, ez azonban nem valószínű, mert Priskos rhetor látta Buda özvegyét Atilla udvarában, ahol a legnagyobb tiszteletet tanúsították iránta.

Atilla király egyik igen művelt történelmi alakja volt, aki 12 éves korában a római császári udvarba került nevelés végett, de ott az udvari élet nem tudta elpuhítani. Atilla értékelte az antik kultúra fellegvárát, amit azonban halála után TÍZ ÉVVEL Olaszországon átvonuló germán vandálok nem sokra értékelhettek, mert az ősi római városokat kifosztották és felégették.

Atilla birodalmának a határait messze a Dunától délre egészen Szofiáig helyeztette át és azok a területek, amelyek az Árpádházi uralkodók alatt, mint Szörényi, Macsó, Bodoni, Sói, Ozorai és Szerémi bánságokként szerepeltek, mind Atilla birodalmához tartoztak.

Atilla uralkodása alatt a mai BAJOROK ÖSEI a "BAJUVÁROK" a magyar felvidéken éltek, ahol szállásterületüket BAIA néven ismerik. A bajuvárok fejedelme Edika, Atilla leghűségesebb szövetségese volt, sőt barátja is. Edikának két fia volt, Odeaker és Hunwulf. Atilla halála után Odeaker római császár lett és ő parancsolta meg fivérének Hunwulfnak, hogy a bajuvárokat telepítse át arra a területre, amelyen leszármazottaik a mai BAJOROK, most is ott élnek. (Prof. Ernst Klebel, "Longobarden, Bajuwaren, Slawen". Mitt. d. Anthrop. Ges. in Wien, Heft 80. 213-244 1.

Ugyancsak Prof. Klebel hívta fel a figyelmet a nyugat-német átadásokra, melyek egy állítólag még soha nem említett nép település területét tárták fel a francia, német, belga határterületeken.

Jacques Moreau, "Die Welt der Kelten, Senderausg, Europ." Buchklub, Stuttgart, Zürich, Salzburg, — könyvében megemlíti, hogy a mai BOURGE francia város ősi neve AVARIA volt, melyet szittyia öltözetű kelták alapítottak. (?).

Ezek az említett területeken, ma is ott élő népek embertani jellege azt mutatja, hogy őseik összittyák - hunok - avarok lehettek, akik pedig fajilag teljesen azonosak a mai magyarsággal. A nagytömegű s később ELGERMANIZÁLÓDOTT, a történészek által pedig elsüllyesztett TURÁNI EMBERFAJTA mindenütt kiütközik az Európába betolakodott ma INDOGERMÁN NÉPNEK elnevezett "germán, vagy árja fajú emberekből.

Atilla mondabeli alakja ma Európa minden nemzetének. Az építő és romboló Atilla körül hatalmas mondakörök keletkeztek. A germánok és északi rokonai istenítik, míg a római népek és utódaik szörnyetegnek írják el. Atillát egybekapcsolták oly nyugati kortársakkal, akiket éppen Atillával való szereplésük miatt avattak szentekké; mint Leó pápát, Szent Genovéát, akiknek könyörgetésére Atilla visszafordította hadait s így ROMA és PÁRIS az elpusztulásától megmenekült.

Ilyen szentek még Szervác, Farkas és Orsolya, kiknek élete egybefűződik Atilla legendájával. A középkori Európa népei Oroszországból és Szibériából jöttekkel összevegyülve az ősturáni eredetű pelazg, majd azok romjain felépített görög-római városok kultúráktól távoleső, legfeljebb azt külsőségeikben követő életet éltek, ezért volt torz a képzetük, amit Atilláról és a hunokról alkottak.

Haage, "Geschichte Attilas" című könyvében írja: — "Végre Atilla volt az első, aki alatt a legtöbb német nép egyesítése és majdnem minden német nép összekerülése bekövetkezett és ennyiben egy Theodorich számára egy mintakép és egy Nagy Károlynak előfutára volt. És, hogy a német népek nem ismerték félre Atilla alatt történt egyesítésük fontosságát és befolyását, bizonyítja a "NÉMET HÖSMONDA", amely királynak magasabb földi tisztelettel nem áldozik, mint ETEL-nek, ATILLÁNAK a hun királynak és őt, mint ez részben életben is gyakori volt, halála után kegyeletből, egészen német királynak tette meg. (Zajti Ferenc, "Magyar Évezredek.")

A németek legnagyobb hősi éposza a NIBELUNGI ÉNEK szoros összefüggésben van Atillával.

A német nyelvészek és irodalmárok évtizedek óta kutatják hősi époszuknak a Nibelungi éneknek a költőjét. — Így Linzben egy irodalmár dr. Benesch, aki 1902-ben halt meg nagy igyekezettel iparkodott a Linz melletti Kurenbergi lovagok várának romjai között a Nibelungi ének költőjének a működési terét felfedezni.

A középfelnémet lírai költészet egyik nevezetes MINNESANGERE egy kurenbergi lovag volt, akit a német lírai költészet irodalomtörténete "Der von Kurenberg" néven ismer. Ez a német lírai költő, kortársaitól eltérően a Nibelungi ének versformáiban írta dalait. Azt hiszem, hogy ez a körülmény és egy jó adag linzi lokálpatriotizmus (helyihazafiság) vezette dr. Benescht, amikor annak idején egy könyvet is írt, melyben feltevését igyekezett bizonyítani. Dr. Benesch állításai alapján már készültek a Linz mel-

letti Wilhering-i erdőben az ISMERETLEN NAGY KÖLTŐNEK egy hatalmas emlékművet állítani, amikor egy német birodalmi történész egy újabb feltevéssel lépett a nyilvánosság elé. Az emlékszoborból nem lett semmi, az újabb feltevés uralkodott, mindaddig míg azt is meg nem döntötte egy újabb vakmerő komoly felkészültséggel megírt tudományos mű, mely Münchenben 600 oldal terjedelemben jelent meg. A könyv szerzője egy birodalmi német egyetemi tanár volt, dr. Schöfl Alajos és könyvének címe "Der Urdichter des Liedes — Von der Nibelunge Not und die Lösung der Nibelungen Frage". —

Dr. Schöfl a következőket állította. — "A Nibelungi éneket Esztergomban, Géza árpádházi fejedelem felszólítására egy Pilgrim (Peregrinus) nevű passauai hittérítő írta, akit a németiség és a kereszténység felé erősen hajló fejedelem hívott udvarába. Géza fejedelem Atilla dicsőítésére akart egy hősi époszt íratni.

Dr. Schöfl még azt is kifejtette, hogy Géza fejedelem esztergomi udvarában a NÉMET NYELVET tette UDVARI NYELVVÉ, amíg az akkori NÉMET FEJEDELMÍ UDVAROK-ban a latin nyelv volt az uralkodó nyelv.

Az éposz eredeti kézírata a mongoldulás alkalmával elpusztult, amikor Esztergom vára leégett. Pilgrim valószínűleg az éposz egy példányát Passauba vitte, amikor hazatért és az ottani székesegyház irattárában rejtette el, mert egy korabeli egyházi törvény megtiltotta a pogány emlékek költői feldolgozását. Az így megmentett hősköltemény csak a XI. évszázad végén került középnémet átdolgozásban a nagy nyilvánosság elé." —

Minket magyarokat a könyvből csak az érdekel, hogy a német nép nagy büszkesége az örök becsű Nibelungi ének magyar földön íródott. Egy árpádházi vezér-fejedelem akarta, hogy legyen és, hogy van.

— "Dr. Schöfl-nek, ha igaza van, akkor a német tudomány szállított egy követ ahhoz az épülethez, melyet fel lehet építeni, fel kellene építeni s mely hívatva volna hirdetni a MAGYAR FAJ KULTURÁLIS FÖLÉNYÉT" —, írta Zajti Ferenc.

II. Teodozius bizánci császár orvgyilkosokkal meg akarta öletni Atillát. Ebből a célból egy követséget küldött a nagy király udvarába. A követség tagja volt Priscus bizánci diplomata, kinek ránk maradt feljegyzéseiből tudtuk meg az eseményt. A követséget Maximinius diplomata vezette, aki jóhiszeműleg vállalta a megbízást. Sem ő maga, sem pedig Priscus az elindulásig nem tudtak II. Teodozius tervéről, hogy Vigilius a követség tolmácsa azzal a titkos megbízatással indult el, hogy megvesztegetés révén próbálja

meg megöletni Atillát. A megvesztegetett orvgyilkost leleplezték, kinek a vallomása alapján kitudódott a bizánci terv. Atilla sér tetlenül hazaengedte a követséget sőt még számos ajándékot, érté kes lovakat és tárgyakat is küldött II. Teodoziosnak. A követség hazatérte után Atilla követsége megjelent Bizáncban és a nagy ki rály őszinte véleményét tolmácsolta. II. Teodozios szörnyen meg ijedt, bocsánatért esedezett és nagy váltságdíjat fizetett ezért a ter véért.

Atilla 451-ben hadat üzent a Nyugatrómai Birodalomnak. Ha talmas hadserege 451. januárjában elindult, hogy tavaszra a Rajná hoz érjen. Két cszlopban vonultak a hun seregek a Duna két partján és a Duna eredeténél egyesültek, ahol bevárták, hogy ele gendő híd épüljön a Rajnán.

Atilla a hatalmas kiterjedésben kelt át a Rajna hídjain és szétverték a germán burgundusokat. Egymásután esett a hunok ke zébe a jobbszárnyon ARRAS, St. QUENTIN és REIMS, a bal szárnynon MAINZ, WORMS, STRASSBURG, BASEL és BESAN CON.

Atilla a felvonult hadsereg közepén a Mosel torkolata körül kelt át a Rajnán és TIERREN, METZEN át TROYES-re vette az irányt, ahová április 10-én érkezett meg. Atilla az elfoglalt városokban nem pusztított. A hunok csak akkor pusztítottak, ha valamely állami erővel kellett megtorolniuk. Az elfoglalt vá rosoh házközségek szűkebb vallásgyakorlatát sem zavarták és az egy házát becsúszva hagyták. Atilla hadseregének barbár pusztítói az O DIN HITŰ TULCILINGOK, a RUGIAIAK, a SCIREK és a GEPIDÁK voltak.

Párist, az akkori LUTETIAT teljesen elkerülték, Genovéa meséjéből, páris megmentéséről csak mondák és a párisi Pantheon képei beszélnek.

Atilla gyorsan és pusztítás nélkül akart előnyomulni Dél-Gal liába. Ezt a tervét azonban ORLEANS, az akkori AURELIA NUM felborította, mert a város püspöke aki Aetius római légioi nak a segítségét várta hősiiesen szembeszállt Atilla seregével. Jú nius 24-én a város védelme kimerült és megadta magát. Amikor a hun seregek bevonultak a városba, akkor jelent meg Aetius se rege.

Atilla ostromban kimerült csapataival nem vette föl a harcot és visszavonult a MARNE síkjára, CATALAUNUM-hoz, a mai Chalons sur Marne-hoz. A Catalaunumnál lefolyt döntő csatában 160.000 halott és sebesült maradt a csataterén. A római sereg a döntő visszacsapás után visszavonult, Atilla a csataterén épített sze

kérvárában várta az ellenség újabb támadását, de Aetius újra tá madni nem mert. Atilla eltemettette, illetve elégettette halottait, majd gazdag hadizsákmánnyával hazaindult és maga mögött lebontatta a rajnai hadihidakat.

A következő évben Atilla hatalmas hun serege betört Itáliába és Rómát tűzte ki hadicélul. I. Leo pápa Mantováig Atilla elé utazott és könyörgő kiegyezésére a nagy hun király nagylelkűen megkegyelmezett Rómának, miután Róma békét és évi adót ígért.

Atilla az ősszittya-hun magyarfajú népek nagy uralkodója 453, vagy 454-ben hirtelen meghalt. Halálával nagy birodalma felbomlott, bár legidősebb fiát ELLAKOT jelölte ki utódának, de a többi fiai is osztozkodni akartak a hatalomban és így kitört az egyenetlenség.

A trónöröklési viszályt szították, majd felhasználták a behó dolt germán fejedelmek, főleg A:darik, a gepidák királya és a há rom keleti gót testvérkirály: Vidimir, Th:derimir és Vidimir, fel lázadtak s a pannoniai Nedaó, vagy Nedaó folyó mellett a velük egyesült északi germánokkal, rugiaikkal, herulokkal együtt leverték a "hun, alán, skir egyesült sereget". A harcban Ellák és 30.000 hun harcos esett el. Atilla másik két fia Dengezik és Irnák, a kit Csabának is neveztek harcosaikkal az Alduna vidékére vonul tak, ahonnan IRNÁK-CSABA Belsőázsziába a Perzsa határvidékre vándorolt és ott beházasodott a "MAGYAR TÖRZSBE" és így ősatya volt Árpád vezér fejedelemnek, aki az Árpádházat alapí totta.

Dengezik a Dnyeper folyó vidékén telepedett le, de 464-ben a rómaiak elleni harcokban elesett.

Atilla halála után Középeurópa ősszittya-hun, magyarfajú népei nem tűntek el a történelem színpadáról. Annak ellenére, hogy Tizántúl és Erdélyben a gepidák királya Ardarik ragadta kezébe a hatalmat a Duna-Tisza közén megmaradtak csaknem teljes számban a JAZIGOK, a mai JÁSZOK ŐSEI. Pannoniában a keleti gótok a Duna felett a herulok telepedtek le, de ezek a népek egy mást folyton háborgatták, mert senki sem volt megelégedve a ma ga zsákmányolt birtokával.

558-ban Dengezik hun főkirály halála után 94 évre az ősszity tyá-hun, magyarfajú népek újra felerősödtek és visszaszerezték ő seik európai örökségét.

*

*

*

Az előzmények Kínába vezetnek vissza. 550-ben Északkíná ban a "TOBA BIRODALOM"-ban Wen-ti császár megtiltotta a hun nyelv használatát és a kínai nyelvet tette hivatalossá. A köz i

gazgatás átszervezése óriási zür-zavart okozott. A lakosság két párt-ra szakadt, hun és kínai pártira. A hun párt hívei hatalmukba kerítették az egész SHENSI TARTOMÁNYT és ott leléptették a kínai párt híveit. Rövid idő múlva Toba nagyrészt a kínai párt hívei felülkerekedtek és kiűzték onnan a HUN PÁRT HÍVEIT, akiket YÜAN-YÜAN HUNOKNAK neveztek a kínaiak. Ezek a yüan-yüan hunok a távolkeleti hunoknak a "HSIUNG-NU-nak, vagy szabadembereknek" elnevezett hunoknak voltak a leszármazottai.

A YÜAN-YÜAN HUNOK most végleg eltűntek távolkelet történelméből és három évvel később 558-ban megjelentek Európa határainál. A Tobai birodalom előző yüan-yüan hun népe egyesült a kaukázusi ósavarokkal és az egyesült két testvérnép elindult a Kárpátok felé. Vonulásuk közben magukkal ragadták a Dón és a Dnyeper folyók vidékein élő Atilla hunmaradványokat és mint AVAROK, vagy VÁR-KUNOK bevonultak őseik örökébe a Kárpátmedencébe.

Az avarok, vagy vár-kunok ugyanazt a nyelvet beszélték, mint Atilla hunjai; erkölcsükben, szokásaikban, viseletükben is hasonlóságok voltak, csak haj viseletük tért el, — ugyanis hajukat a halántéknál levágták, hátul megnövesztették és szalagot fonva bele, üstököt eresztettek. —

Egyes történetírók az avarokat, vagy vár-kunokat "törökfajú népnek nevezik". Ez az állítás teljesen alaptalan, mert török nép, mint már többször is megemlítettük, azokban az időkben még nem volt, mert csak később alakult ki.

A bizánci történetírók feljegyzései szerint az Avaroknak két törzse volt, úgynevezett UAROK, ~~ABAROK~~, vagy AVAROK és a KHUNOK. — (YÜAN-YÜAN HUNOK.) —

Az avarok 558-ban elsőnek a Kárpátmedence keleti felét szabdították fel. Itt kereste fel őket Alboin longobárd király követése és a gepidák ellen segítségül hívta fejedelmüket BAJÁNT, aki a kagáni címet viselte.

A szövetségesek 567-ben két oldalról támadták meg a gepidákat és a Tiszántúlt, vagyis a Nagy Magyar Alföldet folszabdították a gepida elnyomás alól, majd amikor 568-569-ben a longobárdok Pannoniát kiűrték, amelyet a keleti gótoktól szereztek meg és Olaszországba költöztek, az avarok nyomban bevonultak oda.

Pannonia visszaszerzése után az Avar, vagy Vár-kun nép birodalma rövid idő alatt kiszélesedett és Atilla volt hun birodalmának nagy része kezükbe került. Az Avar birodalom az Enns fo-

lyótól a Dónig, az Aldunától a Balti-tengerig terjedt.

Az avar hadsereg II. Justinius bizánci császár csapataival került szembe és az ellenük küldött TIBERIUS-t megverték és a bizánci császár kénytelen volt békét vásárolni. 582-ben SIRMUM is avar kézbe került. Heraklius bizánci császár uralkodása alatt, amikor a bizánciak a perzsákkal harcoltak, az avarok a perzsák oldalán álltak és 626-ban berontottak a keleti birodalomba és Bizáncot ostrom alá vették. Időközben Heraklius csapatai nagy győzelmet arattak a perzsák felett, mire annak hírére az avarok Bizánc ostromát abbahagyták és hazavonultak.

630-ban Heraklius bizánci császár az Odera és a Visztula vidékéről szlávokat, szolganepeket hívott be, akiket Dardaniában és Moesiában telepített le, hogy határait az avarok ellen biztosíthassa.

Baján, aki 562-től 602-ig uralkodott "arany pénzeket vertett", de később a pénzt beolvasztatta, mert az arany valósággal ömlött az Avar birodalomba, de onnét csak ritkán ment ki. Az óriási mennyiségű aranyat az avar ötvösipar dolgozta fel. Az aranyból öv és kardvereteket, lószerszámdíszeket, edényeket és evőeszközöket csináltak. Az aranykincs zömét az avar nemesség a tiszamenti földváraiban gyűjtötte össze. Az avarok birtokában volt az akkori világ aranyának, mintegy kétharmada. Ez okozta aztán, hogy az arany ára rendkívül magasra szökkent és birodalmuk kirablását és megsemmisítését okozta.

Baján halála után az avar birodalom hanyatlásnak indult. 757-ben megjelentek a FRANK-GERMÁNOK az avar, vagy vár-kun nép történelmében.

Kis Pipin frank-germán király 777-ben meghódolásra kényszerítette THASSILO bajor fejedelmet, de tetteivel az avarokat maga ellen ingerelte, mert az avarok a bajorokkal szövetségben voltak.

782-ben az avarok szövetséget kötöttek Nagy Károllyal a frank-germán királlyal, de ez a szövetség 788-ban felbomlott, mert a bajorokat segítették a frankok ellen, amennyiben két avar sereg indult, egy bajorországba, egy pedig Friaulba a frank-germánok ellen.

A frank-germánok azonban a bajorokat levertek és két évi hadikészület után 791-ben Nagy Károly hadserege a Duna folyó mindkét oldalán rátámadt az avarokra s a KAMP folyónál és COMAGENAE (Tulm) környékén, mondáik szerint CESAMURNÁL (Zeiselmaur) öldöklő csatában az avarokat megverték és a Rábaig hatoltak.

Győrnél összevonva csapataikat az ott lévő erődítménybe, még egyszer megkísérelték az avarok az ellenállást, de hasztalanul. A szörnyű veszteségek után az avar nemzet két pártra szakadt. Az avar nép egy része kitartott uralkodója a Kagán mellett, míg a másik rész az avar társfejedeleme a TUDUM, vagy ZODÁN mellé csatlakozott. Az avar tudum, vagy társfejedeleme a békére hajlott, ellenben az avar nemzet feje a KAGÁN a végsőkéig akarta folytatni a harcot.

A tudum 795-ben meghódolt Nagy Károlynak, ki kapzsi szemekkel tekingetett az avarok aranykincsei felé. Nagy Károly a tudum behódolása után kettős támadást intézett a magához hű maradt avar nemzet ellen. Az egyik sereget fia, Pipin olasz király, másikat Erich friauli herceg, hun mondáinkban a veronai király és a sabariai longobárd helytartó vezette.

*

*

*

Az avarok mindent elkövettek, hogy a frank-germánok előrenyomulását megakadályozzák. Mondáinkban a POTENTIANAI (Mogentiana = Keszthely) éjjeli támadásnak s a Tárnokvölgyi véres küzdelemnek maradt emléke.

A vereségek annyira kiélesítették a "békepárt és harcipárt" közti ellentétet, hogy fegyverrel keltek egymás ellen és belharcban 796-ban megölték a Kagánt és a Tudumot is.

Pipin csapataival a Tiszáig hatolt és bevette a kagán székhelyét, feldúlta kirabolta a megszállt területet s 15 szekér arany és ezüst zsákmánnyal tért haza. Nagy Károly a tönkretett és kirabolta avar nemzet aranykincseivel óriási gazdagságra tett szert.

Nagy Károly az avaroktól elkapott Pannóniát Bajorországhoz csatoltatta. Megindultak a térítések. Az új tudum és a nemesség, amely behódolt a frank-germánoknak már 795-796-ban felvette a kereszténységet, de rövidesen visszatértek őseik hitére. 799-ben az avar nemzet új erőre tett szert. Az avar hadsereg behatolt Bajorországba és ezzel kezdetét vette egy négy éves háború, melynek folyamán az avar nemesség legnagyobb része elesett. 803-ban az új tudum Régensburgban behódolt a frank-germánoknak. 815-ben a tiszai vidékét az avarokkal vérokon bolgárok szállták meg és így az avar nép elvesztette önállóságát.

Jegyzet:

Hogy mily pusztítást vittek véghez N. Károly hadai Avarországban s mennyi kincs esett a kezükbe, kitűnik N. Károly életirójának, az egykori Eginhardnak a leírásából. "Hány csatát vívtak (N. Károly hadai) — úgymond — mennyi vért ontottak, mutatja

a minden lakostól üres Pannónia s azon helynek, ahol a khagán székhelye volt, oly pusztulása, hogy még nyoma sincs ott emberi lakásnak. A háborúban a hunoknak (értsd: avaroknak) összes nemessége s minden dicsősége elveszett; az annyi idő óta összegyűjtött kincsek mind zsákmányul estek. Nem is emlékezhetni egy háborúra is, melyből annyira meggazdagodtak volna a frankok, mint ebből; addig szegények voltak, de most meggazdagodtak."

Az avarok, vagy vár-kunok 895-ben felszabadítóként fogadták Árpád horka csapatait s mint a mondák említik, jövetelének hírére egészen Kievig eléje mentek. A nyugatiak nem találtak lényeges különbséget az avarok és a magyarok között úgy, hogy jóideig avaroknak, vagy ungroknak nevezték őseinket. Mint különleges nép, megszűnt az avar, egyénisége beleolvadt a magyar nemzettestbe.

Az avar birodalom megsemmisülése után vad királyok, barbár árja törzsek osztozkodtak a hatalmas Avar birodalomból és Európa nemzetközi története jórészen kalandorok története volt. A Kárpátmedence őslakossága reménykedve várta azt az időt, amikor hazája felett az uralmat újra gyakorolhassa és ábrándozott azokról a testvéerekről, akik erős kézzel vissza tudják állítani a szabadságot és a törvényt.

A Döntői Magyar 760-tól éber szemekkel kísérte figyelemmel az avar nép élethalálharcát, de nem tudott abba beavatkozni. Az avar birodalom hanyatlása tette lehetővé a Kazár birodalom megerősödését és hatalmasodását is.

Az avar birodalom bukása után kb. azokban az időkben, amikor a bessenyők először tűntek fel a Dón és a Dnyeper folyók környékén, egy másik magyarfajú összittya-hun nép eredetéről is megemlékezik a történelem. Ez a nép a bolgár nép volt. 802 körül a bolgárok KRUM vezérük vezetése alatt elárasztották az Alduna környékét. 810-ben már annyira elhatalmasodtak, hogy rátörtek a Bizánci birodalomra és szétverték Nicephor csapatait és a bolgárok elleni harcban 821-ben maga a császár Nicephor is elesett.

A bolgárok és a bessenyők nagyon jó viszonyban voltak egymással és közösen sanyargatták a velük vérokon döntői fehér hun törzseket. A bizánci győzelem után a bolgárok észak felé is terjeszkedtek és így behatoltak a Kárpátmedencébe, ahol megszállták a Nagy-Magyar Alföld jórészét és Délmagyarországot.

Az avarok a bolgár megszállás miatt követeket küldtek Etelközbe és kérték a döntői testvérek segítségét. Árpád a horka elkeresztettnak látta az időt és 895-ben javaslatára Álmos a vezér-feje-

delem parancsot adott az indulásra.

A döntövi fehér hun hadsereg két részre osztva, két oldalról indult meg a Kárpátmedence megszállására. A főszereget Árpád a horka vezette, amely kb. 60.000 lovasból és a hozzájuk csatlakozott, vagyis eléjük ment 12.000 avar harcosból állt, míg a sereg másik része, Árpád fia Levente herceg vezérlete alatt az Alduna felől nyomult a Kárpátmedencébe és Temesközben állapodott meg. A magyar hadsereg összlétszáma 80.000 lovas harcos volt és a hozzájuk csatlakozott 12.000 avar lovas. Az első ütközet Árpád serege és a bolgárok között Alpár mezején folyt le és teljes magyar győzelemmel végződött. Az ütközet után Árpád seregei a mai Szentes környékén egyesültek. Az egyesült sereg elfoglalta Bihar vidékét és megtisztította a bolgároktól, majd újból két részre válva az egyik rész a Szamos völgyén keresztül Erdélybe hatolt, míg a másik seregrész a Vág- Nyitra vidékét vette birtokába.

A Kárpátmedence birtokbavétele a döntövi fehér hun népet ethnikai tekintetben nem állította nagy feladat elé. A múltban gyakran lehetett találkozni azzal a történeti fölfogással, hogy a döntövi fehér hunok, vagyis névadójuk után a MAGYAROK a Kárpátmedence területén nagytömegű, sőt saját népi tömegét is felülmúló — esetleg messze felülmúló — idegen, főként SZLÁV LAKOSSÁGRA telepedett rá, s ezt, teljesen elkeveredve vele fölszívta magába.

Ez a fölszívás természetesen ethnikuma teljes átalakulásával járt volna és elveszítette volna nemcsak a nyelvét, hanem népiségét is. A magyarságot ilyen veszély egyáltalán nem fenyegette, mert testvér néphez telepedett.

A Magyar Birodalom lélekszámának tekintetében a keleti és bizánci kútfők leírásai, a magyar hadszervezet és hadi eredmények, a társadalomszerkezet, a törzsi és nemzeti tagozódás és a magyarság későbbi száma elég alapot nyújtanak arra a föltevésre, hogy az Árpád-kori Magyarország népe asszonyaikkal, gyermekekkel és szolgálkával együtt legalább egy és félmillió lelket számlált, amelyből a Kárpátmedence őslakossága legalább egy milliót s a döntövi magyarság pedig fél milliót tehetett ki. (Megbízható adatok szerint a harcosok száma 80.000 volt és ezek családtagjai kb. 370.000 és a hozzájuk csatlakozott rokon népek kabarok, kunok stb. kb. 50.000-et számolhatott.

Ennek a nagy létszámú és jól megszervezett, fegyelmezett tömegnek nem volt nagy feladat a Kárpátmedence birtoklása.

Kurtán (Egyesek szerint Kurszán, Kurcsán stb.) a vezér-fejedelem, Árpád testvérének a Kárpátmedence birtokbavétele után

rövidesen meghalt. A határmenti frank-germánok meghívására kis számú kíséretével Kurtán egy alkalommal átment a frank-germánokhoz a tiszteletére rendezett lakomára, ahol rátámadtak és megölték.

Az árpád-kori vezér-fejedelmek korának a történelmét csaknem teljes homály fedi. A nyugati beözönlés, keresztény térítések idején, István király korában a fellelhető összes ősi feljegyzéseket, évkönyveket, okiratokat a németiség és a papság megsemmisítette és történelmünket eltorzította. Kurtánról jóformán csak a nevének említése maradt fenn és nem tudunk semmit sem családjáról. Kurtán utóda ÁRPÁD szerepel, mint a magyarság első vezér fejedelme. Géza vezér-fejedelem koráig még számtalan árpádvérű hercegről tudunk. Botond és Lél vezérek szintén árpádházi hercegek voltak. Koppány az Árpádház idősebb ágából származott, a legnagyobb valószínűség szerint Árpád testvérének Kurtánnak a leszármazottja. Mikor Koppányt a Veszprémi-csatában István német zsoldosai megölték, a csata folyamán még másik három árpádházi herceg is elesett, de nevüket nem említik, csak az esemény megtörténtét.

*

*

*

Kurtán halála után Árpád a horka vette át a vezetést, évkönyveinkben, mint első vezér-fejedelem szerepel. A magyarság a Kárpátmedencében számtalan ősi alapítású várerődöt, várost és községet talált melyek alapítási ideje egykorú lehet a Földközi-tenger környékén alapított ősi városokéval, sőt időben meg is előzhetik azokat. Ilyen őskori alapítású városok voltak: Győr, Csanád, Buda, Veszprém, Nagykanizsa, Eger, Esztergom, Gyulafehérvár, Kikinda, Szeged, stb.

Atila hun népe és az avarok is város lakó népek voltak. Az ősmagyar hagyományok számos hunok és avarok által épített várról szólnak. Egy ősi hunvár nyomait tárták fel 1940-ben Pomázon a klisza dombon. Ez az ősi hunvár, amely a Dunakönyök és a Pilis hegység által védett helyen épült, bizonyítéka annak, hogy a hun nép, amelynek ősi lovasműveltsége volt, pásztorai is voltak, de nem volt nomád.

*

*

*

Ma már tudjuk, hogy a Kárpátmedencébe visszatért összittya-hun nép vezér-fejedelme KURTÁN, (Kurszán, vagy Kurcsán) Árpád testvérének volt, ennek ellenére az egész magyar történelem-szemlélet "ÁRPÁD" alakjára alapozódott. Nem is ok nélkül, saj-

nos Kurtánról a jelen korig még semmit földeríteni nem tudtunk, nem ismerjük családi körülményeit és nem tudjuk azt sem, hogy voltak-e, ha igen kik voltak a leszármazottjai. Ellenben Árpád vezér - fejedelemről, ha sok nem is, de mégis maradtak fenn írásos bizonyítékok, amelyeknek alapján utódairól tudomásunk van és a leszármazás, vagyis az utódlás csaknem hiánytalanul tudomásunkra jutott.

*

*

*

Az Árpádkori magyarság műveltségének megítélésénél a faj egész életmegnyilvánulására kiterjedő vizsgálatnak kell lefolynia, melyet ki kell terjeszteni a vallásra, a nyelvre, az írásra, az állami és társadalmi szervezetre, a történelemre, a művészetre, az életmódra, és a foglalkozásra is.

Magyarország társadalmának hű tükrét mutatja az is, hogy a magyar nőnek olyan magas volt a jogállása, amelyet számos nyugati nemzet női, még ma sem érthettek el. Tehát teljesen indokolatlan a nomád szó használata a magyarságnál.

Feltételezhetjük azt is, hogy a történészek jórésze nem ismeri a "nomád szó" fogalmát. — Általában nomád fogalma alatt kezdetleges életformák között élő kisebb kóborló csoportokat értenek. Tehát néhány száz, vagy ezer főből álló bandát elképzelhetünk, mint kóborló, vándorló népet, de nem lehet nomád milliós lélekszámú nemzet. — Milliós tömegnek közigazgatása van, törvénykezés, vallás, ipar, bányászat, kohászat, földművelés, állattenyésztés és kereskedelem nélkül milliós társadalom együttmaradni nem tud.

Az Árpádkori magyarságnak pedig jól megszervezett bel- és külkereskedelme volt, amely a fejlett kézműiparra támaszkodott. A magyar fegyverkovács-, kardműves-, réz- és bronz-, arany- és ezüst, ötvös iparok a fémek öntését, feldolgozását, poncolását, domborítását, tehát igen jelentékeny ipari tevékenységet teleraktak fel. Az ércek föltárása a bányák művelésére vezetett s nagyon jelentékeny kereskedelmi érintkezést vont maga után, tehát ezek a tények megsemmisítőleg hatnak a nomád fogalomra.

Ugyanezeket mondhatjuk a nagy állatállománnyal rendelkező népekre is. A nemzet nagy állatállománya a nemzeti vagyon nagyságát mutatja. Fejlett szervezett emberi közösség állatállomány nélkül boldogulni nem tud.

Árpád vezér - fejedelem korában még nem használtak vonatot, gépkocsit, de még repülőgépet sem. A magyarság járműveit, a négykerekű kocsikat állatok vontatták, de nemcsak az Árpád korban, hanem még a 19-ik évszázadban is, sőt még a 20-ik évszázadban is

a világ majdnem minden pontján is.

Az Árpádkori magyarság közlekedése lovasítva volt, a hadsereg lovasságból állt, tehát nagy loállományra volt szükség. A szarvasmarha pedig tejjel, tejtermékekkel, hússal, szarúval és bőrrel látta el a milliós tömeget. A nagy állatállomány legeltetése, gondozása és felügyelete az Árpádkorban is olyan módszerek szerint történt, mint ma a világ bármelyik országában.

Az Egyesült Államokban, Argentínában, Braziliában, Ausztráliában stb. óriási állatállomány van, melynek gondozása milliós tömeget foglalkoztat ezek ellenére mégsem nevezi senki ezeket az államokat nomád, vagy félnomádnak.

Tehát ezekről láthatjuk, hogy az, aki a NOMÁD SZÓT használja, nem tudja mit beszél.

Még nagyobb tudatlanságot árul el az, aki a "MAGYARSÁG MONGOL EREDETÉRŐL" regél. A mai magyar nemzettestben csak szórványosan fordulnak elő "MONGOLSZERŰ", vagyis "MONGOLOID" bélyegek. Az országos átlaga a "mongolszerű jellegűeknek" nem éri el a négy százalékot. Magyar mongol, vagy ehhez hasonló csodabogár csak a legújabb kommunista népmesékben fordul elő, de ott is ritkán.

Árpád vezér - fejedelem INDIÁBÓL 710 után visszatérő "FÉHÉR HUN NÉPÉNÉL" a feltárt hiteles árpádkori sírok földolgozott leletei szerint a "mongolszerű bélyeg" viselőinek az arányszáma nem érte el az "EGY SZÁZALÉKOT", de azok is többnyire a nőknél fordult elő.

Ha a magyarság ősei MONGOLOK lettek volna, akkor a mai magyar nemzettestben a többséget az "ÖRÖKLÉSTAN TÖRVÉNYEI ALAPJÁN" a mongolvérűek alkotnák, de azt nagyon is jól tudjuk, hogy nem így van.

A magyarság "ŐSI EURÓPAI EREDETŰ (AUTOCHTON) ÖSSZITTYA - HUN NÉP", Árpád vezér - fejedelem névadó népe Kárpátmedencébe való bevonulása nem honfoglalás, hanem HAZATÉRÉS volt.

Az árpádkori magyarság az erkölcsi erő, a kultúrközösség és a jogfolytonosság alapján vette birtokába ősei örökét. Árpád névadó népe a vérrokon avar, vagy vár - kun nép hívására telepedett be a Dunavölgyébe.

Árpád a lángeszű hadvezér, okos, bölcs, előrelátó és megfontolt vezéregyéniség volt, aki az ország megszervezése után szilárd védelmi tervet dolgozott ki, mert jól ismerte Európa akkori történelmét, amelyben szövetségek, árulások, különböző jogcímek és hódítások szerepeltek csak.

Árpád korában egész Európa a vajadás korában élt. Nagy Károly összerabolt birodalma széthullott és a mai Franciaország területén a régi Galliában a latinizált kelta és frank - germán lakosság hercegségekbe és fejedelemségekbe tömörült. Gallia egysége csak névleges volt.

A Rajna folyó és a kőkorszakbeli állapotban élő keleti szlávok (szolganépek) között a németnyelvű lakosságból egy még szaggatottabb Németország bontakozott ki, amely történelme folyamán igazi nemzeti egységet csak a XIX. század végén és a XX. évszázad folyamán tudott elérni, de azt is rövid időre.

Orosz nemzet, Orosz állam Árpád korában még nem volt. A szlávok, szolganépek, melyeknek feltűnése egybeesik Atilla hun birodalmának a kezdetével az Árpádkorban már kellemetlenül kezdik éreztetni jelenlétüket.

Csehek és morvák az északnyugati szláváságból alakultak ki. Eredetileg a Rip és Krakov között tanyáztak és onnan szivárogtak be a mai Csehországnak elnevezett ősi szittyá - hun földre, ahol az őshonos szittyá, hun és avar lakosságból kialakult, elgermánosodott SZUDÉTA NÉP ma is ott él. Az újabb kutatások kiderítették, hogy a cseh és morva nép valóban újkori telepes, de semmi esetre sem autochton a mai területén.

A tótok, akiket újabban szlovákoknak neveznek eredetileg a Dráva és a Száva folyók közéről kerültek a magyar felvidékre. A tótok nyelvükben elszlovákosodott magyar fajú nép, látszólagos, mesterséges nyelvrokonságuk az északi szlávokkal megtévesztő.

Európa közepén a nagy Duna térségben évezredek át a Turáni, ősszittyá - hun, avar, vagyis a magyar fajú népek hatalmas birodalmai voltak és itt OSZTRÁK CSÁSZÁRSÁGNAK még híre hamva sem lehetett, hiszen AUSZTRIA, mint államcsökevény — mint olyan — mindössze 150 éves és csak az egykori NÉMET-RÓMAI BIRODALOM csökevényeként 1806-ban született meg, miután megelőzőleg 1804-ben I. Ferenc (1792 1835) letette a német - római császári s felvette az osztrák császári címet.

*

*

*

Történelmi szemléletünkben nagyvonalakban bemutattuk a TURÁNI MAGYAR FAJ őstörténelmét és a mai magyarság kialakulását. Mindezekből láthattuk, hogy a magyarság más népek-nél műveltebb volt. Mai elárulásának az oka az volt, hogy sokkal műveltebb volt a környező népeknél, a keresztény térítéseknek sokáig ellenállt és amikor a keresztvíz alá kényszerült a kevésbé művelt fanatikus német és szláv papok áldozataivá válva régi múlt-

ját meg kellett tagadnia és így fokozatosan a lejtőre csúszott.

— “A durva hazugságok és hamisítások kora lejárt. Nem koholtunk és nem hamisítottunk. Tudjuk, hogy ez az igazság, amely mély hatást fog tenni az egész kultúrvilág népeire.” — (Dr. B. I.) —

*

*

*